

Elisabeth, ducesă în Bavaria și regină a Belgiei a fost onorată cu titlul de drept între popoare cu dosarul 45 din 1965 cu numele Elisabeth, regină-mamă a Belgiei. Era memțoaică (după mamă portugheză de sânge regal), vorbea, scria, corespunda în limba germană.

Supranumită Regina Infirmieră în timpul Primului Război Mondial, primește din partea României patru medalii (între care Medalia Virtuții Militare, Medalia de Ordin a Crucii Roșii, Marea Cruce de Onoare a ordinului Carol I, Doamnă a Marii Cruci a Ordinului Meritului Aeronautic Român), precum și medalii ale altor țări (Germania, Franța, Etiopia, Egipt, Spania, Estonia, Marea Britanie, Spania, Italia, Japonia, Maroc, Iran, Polonia, Rusia, Țările de Jos, Serbia, Vatican, Ordinul de Malta). Sunt distincții de tip militar pe linia Crucii ori Semilunii Roșii îndeosebi. A fost doctor honoris causa a cinci universități și foruri științifice în Belgia și Franța.

Regele Carol I al României era unchiul regelui Albert I (1909-1934). Cea care le face cunoștință lui Albert și Elisabetei este Henriette, sora lui Albert, entuziasmată de două surori principese bavareze, dintre care una era căsătorită. În schimb, conții de Flandra (Filip și Marie de Hohenzollern, sora regelui Carol I al României) nu par a fi bucuroși de decizia spontană a lui Albert, datorită reputației de excentricitate și de avere restrânsă (limitată) a familiei de Wittelsbach, căci erau generoși și cheltuitori. În timpul Primului Război Mondial, regina vizita Frontul și sponsoriza unitățile de asistență medicală. Împreună cu regele Albert, împărțeau o viziune umanistă și pacifistă a societății. Era melomană și sculptoriță și este aleasă în 1964 ca membră a Academiei franceze de arte frumoase.

Prietenă cu muzicieni și oameni de știință, precum Yehudi Menuhin ori Albert Einstein, cu care interpreta lucrări de vioară (duete de Viotti și quartete de Mozart cu Einstein).

Cu Albert Einstein a purtat corespondență până în 1955, despre muzică și pace îndeosebi. I-a cunoscut și a purtat corespondență cu Albert Schweitzer și cu Ernest Bloch.

La apelul a trei reprezentanți ai evreilor belgieni, se adresează direct lui Hitler, în 04 iulie 1942 ca evreii belgieni să nu fie deportați. Dar în final, germanii arestează și deportează în acțiuni rapide la Bruxelles și Anvers evreii belgieni la 03 septembrie 1943. Regina intervine și în cazuri individuale și în special pentru grupuri de copii pentru care organizează plecarea în siguranță.

Marea familie ducală din Luxemburg și familiile regale italiene și belgiană descind din regina Elisabeth, implicit din Marie de Hohenzollern, mama lui Albert I și sora regelui Carol I al României. A fost mama regelui Leopold al III-lea al Belgiei. În anii 1950 a subvenționat școala de muzică din Hiroshima, pentru a reda armonia zdruncinată a orașului, devenind Universitate de muzică a preluat numele de Universitatea de muzică Elisabeth din 1963. A prefăcut un livret inclus în albumele: „Păsări cântătoare din Laeken”, înregistrate de ornitologul Ludwig Karl Koch, apărute în 1952. Artiștii i-au dedicat lucrări în onoarea sa din bronz și piatră, precum și vitralii ori gravuri și portrete în vopseluri pe bază de ulei. Regele Philippe a numit-o pe fiica sa mai mare (moștenitoarea tronului) Elisabeth în 2001 în onoarea străbunicii, decedată pe când Dânsul avea cinci ani. Imediat după război, o atmosferă de răceală se petrece între regină și fiii săi, care o acuză de atitudine pro-comunistă. Unul din fii îi oprește căldura la castelul Laeken. Apoi regina îl susține pe ministrul socialist Spaak, care îl criticase pe rege, spunându-i fiului ei: „E prea mare pentru a fi demolat, e un politician tare abil, deși nu contează că e tare apreciat la Londra. Apoi, răzbunarea nu e demnă de un rege”. Într-un moment când apar dispute între waloni și flamanzi, scindați și pe chestiunea monarhiei.

De aceea au fost reticenți conții de Flandra: alde Wittelsbach cheltuiau aiurea pe muzică, sculpturi, gravuri, portrete, literatură și în orașe distruse total precum Hiroshima. La ce bun toate acestea când oricum totul la un moment dat se va termina ? Doar ce intră în noi și ies afară ca excreții mirositoare și pereții ce ne protejează și tu-tu-urile ce ne poartă cu viteză să conteze oare ? Muzica, armonia, frumosul artei, ciripit de păsări și bâzâit de albine sunt iluzii, ce Dumnezeu și-ar dori cineva de la ele ! Nu ? Să vină KKK să ne învețe democrația nucleară și radiactivitatea omniprezentă și că totul trebuie să fie corect politic și impun și legi pentru aceasta, nu ? Ne doare de Hiroshima ? De ce dacă a atât de departe, iar pentru mericani e chiar peste ocean.

Scris pro-bono cincisprezece decembrie, an curgătoriu douămidoăzecișunul, rescris ușor în șaisprezece.

Scris de Valentin-Claudiu I. DOBRE și Gheorghița N. Dobre din surse scrise și internet